

Arrest

**nr. 339 163 van 9 januari 2026
in de zaak RvV X / VIII**

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat P. ROELS
Graanmarkt 17
9300 AALST**

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de minister van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Georgische nationaliteit te zijn, op 5 januari 2026 heeft ingediend om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Asiel en Migratie van 29 december 2025 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de voormelde wet van 15 december 1980.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 januari 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 januari 2026.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE WILDE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat P. ROELS die verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Verzoekende partij betreedt volgens haar eigen verklaringen in 2018 het Belgisch grondgebied en huwt op 9 oktober 2021 (en niet 2023 zoals verkeerdelijk door verzoekende partij in het verzoekschrift wordt vermeld) met haar huidige echtgenote.

1.2 Verzoekende partij dient op basis van deze huwelijksrelatie verschillende aanvragen gezinshereniging in en dit uiteraard telkens in functie van haar Belgische echtgenote. Deze verschillende aanvragen worden op 23 februari 2022, 22 december 2022, 4 mei 2023, 1 februari 2024, 4 december 2024 en 4 juli 2025 geweigerd. Tegen geen enkele van deze beslissingen werd een beroep aangetekend. Op 28 augustus 2025

wordt een zevende aanvraag gezinshereniging in functie van dezelfde referentiepersoon gedaan. Ook deze aanvraag is intussen afgewezen.

1.3 Op 13 januari 2023 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12 oktober 2023 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van vier diefstallen.

Op 9 januari 2024 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 8 mei 2025 wordt verzoekende partij door het Hof van Beroep te Brussel veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met een probatie-uitstel van 3 jaar en een geldboete.

Op 19 september 2025 wordt verzoekende partij veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van zeven winkeldiefstallen.

Daarnaast wordt verzoekende partij herhaaldelijk (op 6 maart 2024 en 24 april 2024) bij verstek veroordeeld door de Politierechtbank te Leuven. Op 30 april 2024 gebeurt hetzelfde door de Politierechtbank te Brussel

1.4 Op 3 mei 2024 wordt voor verzoekende partij tot een inreisverbod (bijlage 13sexies) voor een periode van acht jaar besloten.

Op 20 oktober 2025 wordt een bevel gegeven aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

1.5 Op 29 december 2025 biedt verzoekende partij zich aan bij de diensten van de Politiezone Leuven naar aanleiding van het verlies van een (Georgisch) paspoort en wordt zij staande gehouden. Op dezelfde dag weigert verzoekende partij mee te werken aan het beantwoorden van de volledige vragenlijst in het kader van het hoorrecht.

1.6 Op 29 december 2025 wordt aan verzoekende partij een bevel gegeven om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) met volgende motivering:

“Betrokkene werd gehoord door de politie van PZ Leuven op 29.12.2025 en in deze beslissing werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer :

voornaam: R. (...) K. (...)

geboortedatum: (...).1982

geboorteplaats: Tbilisi

nationaliteit: Georgië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

- 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;
- 2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

De vreemdeling vrijgesteld van de visumplicht die langer in het Rijk verblijft dan de maximale duur van 90 dagen op een periode van 180 dagen voorzien in artikel 6, van de wet of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd.

- 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden;

Betrokkene werd viermaal door de Correctionele Rechtbank veroordeeld uit hoofde van diefstallen, slagen en verwondingen aan zijn partner en wapenbezit, alsook viermaal door de politierechtbank/correctionele rechtbank uit hoofde van verkeersinbreuken.

Op 13.01.2023 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12.10.2023 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van meerdere diefstallen (4).

Op 09.01.2024 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 19.09.2025 werd betrokkene veroordeeld door de Correctionele Rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van meerdere winkeldiefstallen (7).

Betrokkene heeft inmiddels al een ruim crimineel palmares opgebouwd. De gepleegde feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Betrokkene lijkt te volharden in het plegen van gelijkaardige feiten, ondanks de reeds verleende gunstmaatregelen en voorwaarden die hem werden opgelegd. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Winkeldiefstallen brengen niet alleen de individuele winkeliers maar ook de detailhandel in het algemeen en bij uitbreiding de eerlijke consumenten ernstige schade toe: de winkelier wordt bestolen en lijdt schade, de detailhandel ziet zich verplicht maatregelen te nemen ter voorkoming van diefstallen en de kosten worden doorgerekend aan gewone klanten die aan de gepleegde misdrijven geen enkele schuld hebben. Bovendien brengen de feiten niet alleen materiële schade maar ook morele en psychische schade toe aan de slachtoffers. Bovendien veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkenes gedrag geeft niet alleen blijk van asociale persoonlijkheidskenmerken en een totaal gebrek aan normbesef en respect voor andermans eigendom, maar hij beschikt klaarblijkelijk ook niet over een gepast normen- en waardenpatroon ten opzichte van zijn gezin. Betrokkene bracht opzettelijke slagen toe aan zijn eigen echtgenote en bedreigde zijn echtgenote en minderjarig stiefkind met een mes. Dergelijke feiten getuigen van een uitgesproken gewelddadige en intimiderende houding tegenover zijn naaste omgeving, die bescherming verdient. Het gebruik van fysiek geweld binnen de gezinscontext en het bedreigen van een minderjarige met een wapen tonen een verontrustend gebrek aan zelfbeheersing, empathie en respect voor de lichamelijke en psychische integriteit van anderen. Dit wijst op een fundamenteel tekort aan verantwoordelijkheidsbesef en een diepgeworteld probleem in zijn omgang met gezag en sociale normen. Dat de feiten zich hebben voorgedaan binnen de privésfeer, maakt ze niet minder maar net des te ernstiger: wie niet in staat is om in de meest vertrouwelijke en beschermde relatie – die met zijn gezin – grenzen te respecteren, vormt des te meer een risico voor de veiligheid en het welzijn van anderen in de samenleving.

Ten slotte moet ook nog opgemerkt worden dat ondanks het feit dat aan betrokkene verschillende gunstmaatregelen en probatievoorwaarden werd opgelegd, moet blijken dat hij compleet onbereikbaar is voor de justitieassistent. Het recidivistisch karakter van de feiten en het feit dat hij zich niet houdt aan zijn probatiemaatregelen, toont enkel nog meer aan dat betrokkene geen inzicht heeft verworven in het laakbare

karakter van zijn daden en niet bereid of in staat is zijn gedrag aan te passen. Dit alles laat geen andere conclusie toe dan dat betrokkene een reëel en actueel gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

□ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen door de Belgische autoriteiten op 03.05.2024 voor een periode van 8 jaar. Op 03.06.2024 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van de bijlage 13sexies in. Dit beroep is nog lopende. Gezien een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel niet schorst, moet besloten worden dat het aan betrokkene opgelegde inreisverbod nog steeds van kracht is. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat “het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”.

□ 13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf;

Betrokkene diende reeds zes aanvragen gezinshereniging in in functie van zijn Belgische echtgenote A. (...) N. (...) G. (...) (RR. (...)) die reeds allemaal geweigerd werden op respectievelijk 23.02.2022, 22.12.2022, 04.05.2023, 01.02.2024, 04.12.2024 en 04.07.2025. Betrokkene tekende nooit beroep aan tegen deze weigeringsbeslissingen. Ook de hangende, zevende aanvraag gezinshereniging van 28.08.2025 wordt middels huidige beslissing geweigerd.

Motivatie in feite

Overwegende dat betrokkene het voorwerp uit van een inreisverbod (bijlage 13sexies) genomen door de Belgische autoriteiten op 03.05.2024 voor een periode van 8 jaar. Op 03.06.2024 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van de bijlage 13sexies in. Dit beroep is nog lopende. Gezien een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel niet schorst, moet besloten worden dat het aan betrokkene opgelegde inreisverbod nog steeds van kracht is. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat “het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”.

Overwegende dat, volgens de algemene hiërarchie der rechtsnormen, een individuele beslissing van een ondergeschikte administratieve autoriteit niet de overhand kan krijgen op een maatregel die genomen werd door een superieure administratieve autoriteit, in casu een beslissing genomen door de bevoegde Minister met betrekking tot de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen in het Rijk;

Overwegende dat het Hof van Justitie uitdrukkelijk de praktijk waarbij een aanvraag gezinshereniging niet in aanmerking wordt genomen, op de enkele grond dat deze derdelander de toegang tot het grondgebied is verboden, in beginsel toegelaten acht voor aanvragen met betrekking tot het recht op gezinshereniging, mits daarbij onderzocht is of er een afhankelijkheidsverhouding bestaat tussen de derdelander en de Unieburger;

Volgt in overeenstemming met artikel 26 van de wet van 15.12.1980, dat het feit het voorwerp uit te maken van een inreisverbod dat noch ingetrokken noch opgeschort is en dat een verbod tot binnenkomst in het Rijk en de Schengenzone gedurende 8 jaar inhoudt, de aanwezigheid van betrokkene op het grondgebied en het verkrijgen van een verblijfsrecht a fortiori niet mogelijk is.

In dit verband moet worden benadrukt dat het niet ter discussie staat dat verzoeker is onderworpen aan een inreisverbod dat definitief is, en artikel 1, § 1, 8° van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk bepaalt dat “het verblijf op het grondgebied van het Rijk of het grondgebied van alle lidstaten, met inbegrip van het grondgebied van het Rijk, voor een bepaalde termijn verboden wordt aan de vreemdeling die is onderworpen aan een inreisverbod”;

Overwegende dat het inreisverbod nog steeds van toepassing is, dient betrokkene gevolg te geven aan het voormeld inreisverbod dd. 03.05.2024.

Overwegende dat hierbij wel degelijk art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 in overweging wordt genomen, net zoals hieromtrent reeds werd gemotiveerd in de beslissingen bijlage 13septies en 13sexies (dd. 03.05.2024): van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene die hem belemmert te reizen, is hier geen sprake. Evenmin blijkt dat betrokkene minderjarige kinderen met verblijfsrecht in het Rijk heeft. Wat betreft zijn gezinssituatie: betrokkene is heden gehuwd met de Belgische A. (...) N. (...) G. (...) (RR. (...)) en woont ook samen met het kind van A. (...) N. (...) G. (...) (RR. (...)). Een huwelijk geeft betrokkene niet

automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018, beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en de referentiepersoon bestaat, dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Betrokkene was zich ervan bewust dat een dergelijke beoordeling zou gemaakt kunnen worden aangezien de bijlage 19ter dd. 28.08.2025 expliciet vermeldt dat indien betrokkene een inreisverbod opgelegd heeft gekregen, hij zo snel mogelijk het bewijs diende te leveren van een afhankelijkheidsrelatie (overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C-82/16 van 8 mei 2018). Ondanks deze vermelding en ondanks het feit dat betrokkene zich er na verschillende weigeringsbeslissingen van bewust van was dat deze beoordeling zou gemaakt worden, bleef hij in gebreke hiervan zo snel mogelijk stukken voor te leggen. Voor zover betrokkene zou aanhalen dat er een afbreuk wordt gedaan aan art. 52, §2 van het KB van 8.10.1981, moet opgemerkt worden dat deze wettelijke bepaling er enkel op gericht is om betrokkene de mogelijkheid te bieden, binnen een redelijke termijn alle stavingsstukken te verzamelen en voor te leggen. Betrokkene ontving echter reeds twee inhoudelijke weigeringsbeslissingen (dd. 04.12.2024, 04.07.2024) wegens het bestaan van het inreisverbod en het ontbreken van een afhankelijkheidsrelatie én werd bovendien verzocht in de bijlage 19ter dd. 28.08.2025 stukken in het kader van een mogelijke afhankelijkheidsrelatie voor te leggen, waardoor aangenomen kan worden dat hij in het kader van de afgelopen reeks aan aanvragen wel degelijk reeds op nuttige wijze voor zijn belangen is kunnen opkomen en voldoende kansen heeft gekregen om tegemoet te komen aan de weigeringsmotieven van de voorgaande negatieve beslissingen. Het is dus redelijk te stellen dat hij voor het doen van een nieuwe aanvraag, reeds een inhoudelijk nieuw element diende aan te reiken bij het begin van die nieuwe aanvraag en enkel onder die voorwaarde opnieuw 3 maanden kreeg om dit argument bijkomend te bewijzen.

Hoe dan ook dient vastgesteld te worden dat er geen sprake is van een zodanige afhankelijkheidsrelatie dat deze aan betrokkene de toekenning van een afgeleid verblijfsrecht rechtvaardigt. Het loutere bestaan van een gezinsband niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan het gezinslid een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkele wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. In dit kader dient bovendien opgemerkt te worden dat er bij het nemen van het inreisverbod reeds rekening werd gehouden met het feit dat betrokkene een Belgische echtgenote heeft in het kader van artikel 8 EVRM.

Er is in het dossier geen enkele reden terug te vinden dat de referentiepersoon niet zou kunnen gescheiden worden van zijn echtgenote. De referentiepersoon kan duidelijk zelfstandig haar leven leiden: ze is een volwassen persoon die beschikt over alle nodige fysieke en mentale capaciteiten om voor zichzelf te kunnen zorgen, zoals van een volwassen persoon mag worden verwacht. Op basis van de informatie waarover we beschikken blijkt dat haar huidig inkomen enerzijds bestaat uit bestaansmiddelen voortkomend uit een deeltijdse tewerkstelling en anderzijds uit een werkloosheidsuitkering om op die manier een globaal inkomen te garanderen. Nergens uit het administratief dossier blijkt dat dan ook dat referentiepersoon bijzondere zorg zou behoeven van betrokkene of omgekeerd. Van gemeenschappelijke kinderen met betrokkene is geen sprake.

Betrokkene en de referentiepersoon kunnen hun relatie eveneens op een andere manier gestalte geven bijvoorbeeld door het onderhouden van een lange afstandsrelatie waarbij er contact gehouden wordt via klassieke en moderne communicatiemiddelen, geregelde bezoeken van mevrouw aan meneer in het buitenland, etc. Uiteraard vergt dit bepaalde inspanningen zoals iedere vorm van relatie inspanningen van beide partners vereist, echter indien beide partners voldoende gemotiveerd zijn om een relatie te onderhouden op een alternatieve manier dan is het wel degelijk haalbaar het gezinsleven verder te zetten. De verplichting om het Belgisch grondgebied te verlaten brengt ook in principe enkel een tijdelijke scheiding met zich mee en heeft niet tot gevolg dat het hem definitief onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven in de fysieke nabijheid van zijn echtgenote te ontwikkelen. Bovendien kan opgemerkt worden dat betrokkene en de referentiepersoon in het verleden reeds bepaalde periodes van elkaar gescheiden zijn geweest. Zo verbleef betrokkene in de afgelopen jaren verschillende keren in de gevangenis, met name van 08/09/2023 tot 21/11/2023, van 21/04/2024 tot 07/05/2024, van 14/10/2024 tot 28/10/2024 en van 16/06/2025 tot 17/07/2025 en van 02/09/2025 tot 19/09/2025. Het is dus blijkbaar niet ongebruikelijk dat betrokkene en de referentiepersoon niet op eenzelfde adres verblijven. Mogelijks hebben betrokkene en de referentiepersoon dus al een manier gevonden om de relatie te onderhouden zonder dat zij samen op een gezamenlijk adres verbleven.

Betrokkene en de referentiepersoon hebben als koppel de keuze hoe ze hun gezinsleven verder vorm zouden willen geven zonder de aanwezigheid van betrokkene in de Schengenzone. Ook wat betreft betrokkenes stiefkind, de genaamde H. (...), A. (...) V. (...)((...)), kan bezwaarlijk gesteld worden dat er een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen beide is. De tiener, die zich in de late adolescentiefase bevindt wat

doorgaans gekenmerkt wordt door een toenemende onafhankelijkheid en autonomie ten opzichte van de ouders, groeide het overgrote deel van zijn leven op zonder dat betrokkene een prominente rol in zijn leven heeft gespeeld. Beide zijn pas sedert 2021 gezamenlijk gevestigd wat gezien de leeftijd van het stiefkind een relatief korte periode is. Omwille van die korte periode dat betrokkene en zijn stiefkind in elkaars leven zijn geweest, wordt het risico op verstoring van het kind haar ontwikkeling als miniem ingeschat. Integendeel, men zou zelfs kunnen argumenteren dat de aanwezigheid van betrokkene in het leven van zijn stiefkind nefast voor de ontwikkeling van de adolescent gezien betrokkenes affiniteit met het plegen van criminele feiten en het feit dat betrokkene het kind in het verleden reeds met een mes heeft bedreigd, bewijst dat hij allerminst kan fungeren als een voorbeeldfiguur voor het kind. De moeder is in België altijd de primaire en continue zorgdrager geweest. Er kan nergens uit blijken dat de moeder bijvoorbeeld door gezondheidsproblemen, niet in staat zou zijn om voor haar kind te zorgen en dat zij niet zelfstandig zou kunnen functioneren. Er is geen sprake van enige afhankelijkheidsrelatie ten opzichte van betrokkenes echtgenote, noch ten opzichte van het stiefkind, die een afgeleid verblijfsrecht aan betrokkene rechtvaardigt. Het is daarom redelijk te stellen dat betrokkenes gezinssituatie geen belemmering vormt voor het nemen van deze beslissing.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Minister in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.
- Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een bedreiging voor de openbare orde.

1° Er bestaat een risico op onderduiken;

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene is volstrekt onbereikbaar voor de justitieassistent en hield zich ook in het verleden niet aan gunstmaatregelen die verschaft werden door de rechtbank.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om verschillende inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene werd viermaal door de correctionele rechtbank veroordeeld uit hoofde van diefstallen, slagen en verwondingen aan zijn partner en wapenbezit, alsook viermaal door de politierechtbank/correctionele rechtbank uit hoofde van verkeersinbreuken.

Op 13.01.2023 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12.10.2023 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van meerdere diefstallen (4).

Op 09.01.2024 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 19.09.2025 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van meerdere winkeldiefstallen (7).

Betrokkene heeft inmiddels al een ruim crimineel palmares opgebouwd. De gepleegde feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Betrokkene lijkt te volharden in het plegen van gelijkaardige feiten, ondanks de reeds verleende gunstmaatregelen en voorwaarden die hem werden opgelegd. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druipt in tegen de maatschappelijke normen. Winkeldiefstallen brengen niet alleen de individuele winkeliers maar ook de detailhandel in het algemeen en bij uitbreiding de eerlijke consumenten ernstige schade toe: de winkelier wordt bestolen en lijdt schade, de detailhandel ziet zich verplicht maatregelen te nemen ter voorkoming van diefstallen en de kosten worden doorgerekend aan gewone klanten die aan de gepleegde misdrijven geen enkele schuld hebben. Bovendien brengen de feiten niet alleen materiële schade maar ook

morele en psychische schade toe aan de slachtoffers en veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkenes gedrag geeft niet alleen blijk van asociale persoonlijkheidskenmerken en een totaal gebrek aan normbesef en respect voor andermans eigendom, maar hij beschikt klaarblijkelijk ook niet over een gepast normen- en waardenpatroon ten opzichte van zijn gezin. Betrokkene bracht opzettelijke slagen toe aan zijn eigen echtgenote en bedreigde zijn echtgenote en minderjarig stiefkind met een mes. Dergelijke feiten getuigen van een uitgesproken gewelddadige en intimiderende houding tegenover zijn naaste omgeving, die bescherming verdient. Het gebruik van fysiek geweld binnen de gezinscontext en het bedreigen van een minderjarige met een wapen tonen een verontrustend gebrek aan zelfbeheersing, empathie en respect voor de lichamelijke en psychische integriteit van anderen. Dit wijst op een fundamenteel tekort aan verantwoordelijkheidsbesef en een diepgeworteld probleem in zijn omgang met gezag en sociale normen. Dat de feiten zich hebben voorgedaan binnen de privésfeer, maakt ze niet minder maar net des te ernstiger: wie niet in staat is om in de meest vertrouwelijke en beschermde relatie – die met zijn gezin – grenzen te respecteren, vormt des te meer een risico voor de veiligheid en het welzijn van anderen in de samenleving.

Ten slotte moet ook nog opgemerkt worden dat ondanks het feit dat aan betrokkene verschillende gunstmaatregelen en probatievoorwaarden werden opgelegd, moet blijken dat hij compleet onbereikbaar is voor de justitieassistent. Het recidivistisch karakter van de feiten en het feit dat hij zich niet houdt aan zijn probatiemaatregelen, toont des te meer aan dat betrokkene geen inzicht heeft verworven in het laakbare karakter van zijn daden en niet bereid of in staat is zijn gedrag aan te passen. Dit alles laat geen andere conclusie toe dan dat betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03.05.2024. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 03.05.2024. Op 03.06.2024 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van de bijlage 13sexies in. Dit beroep is nog lopende. Gezien een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel niet schorst, moet besloten worden dat het aan betrokkene opgelegde inreisverbod nog steeds van kracht is. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrani van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat “het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene is volstrekt onbereikbaar voor de justitieassistent en hield zich ook in het verleden niet aan gunstmaatregelen die verschaft werden door de rechtbank.

Betrokkene is een bedreiging voor de openbare orde, zie motivatie artikel 74/14, 3° in het luik ‘bevel om het grondgebied te verlaten’.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om verschillende inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene werd viermaal door de correctionele rechtbank veroordeeld uit hoofde van diefstallen, slagen en verwondingen aan zijn partner en wapenbezit, alsook viermaal door de politierechtbank/correctionele rechtbank uit hoofde van verkeersinbreuken.

Op 13.01.2023 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12.10.2023 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van meerdere diefstallen (4).

Op 09.01.2024 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 19.09.2025 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van meerdere winkeldiefstallen (7).

Betrokkene heeft inmiddels al een ruim crimineel palmares opgebouwd. De gepleegde feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Betrokkene lijkt te volharden in het plegen van gelijkaardige feiten, ondanks de reeds verleende gunstmaatregelen en voorwaarden die hem werden opgelegd. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Winkeldiefstallen brengen niet alleen de individuele winkeliers maar ook de detailhandel in het algemeen en bij uitbreiding de eerlijke consumenten ernstige schade toe: de winkelier wordt bestolen en lijdt schade, de detailhandel ziet zich verplicht maatregelen te nemen ter voorkoming van diefstallen en de kosten worden doorgerekend aan gewone klanten die aan de gepleegde misdrijven geen enkele schuld hebben. Bovendien brengen de feiten niet alleen materiële schade maar ook morele en psychische schade toe aan de slachtoffers en veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkenes gedrag geeft niet alleen blijk van asociale persoonlijkheidskenmerken en een totaal gebrek aan normbesef en respect voor andermans eigendom, maar hij beschikt klaarblijkelijk ook niet over een gepast normen- en waardenpatroon ten opzichte van zijn gezin. Betrokkene bracht opzettelijke slagen toe aan zijn eigen echtgenote en bedreigde zijn echtgenote en minderjarig stiefkind met een mes. Dergelijke feiten getuigen van een uitgesproken gewelddadige en intimiderende houding tegenover zijn naaste omgeving, die bescherming verdient. Het gebruik van fysiek geweld binnen de gezinscontext en het bedreigen van een minderjarige met een wapen tonen een verontrustend gebrek aan zelfbeheersing, empathie en respect voor de lichamelijke en psychische integriteit van anderen. Dit wijst op een fundamenteel tekort aan verantwoordelijkheidsbesef en een diepgeworteld probleem in zijn omgang met gezag en sociale normen. Dat de feiten zich hebben voorgedaan binnen de privésfeer, maakt ze niet minder maar net des te ernstiger: wie niet in staat is om in de meest vertrouwelijke en beschermde relatie – die met zijn gezin – grenzen te respecteren, vormt des te meer een risico voor de veiligheid en het welzijn van anderen in de samenleving.

Ten slotte moet ook nog opgemerkt worden dat ondanks het feit dat aan betrokkene verschillende gunstmaatregelen en probatievoorwaarden werden opgelegd, moet blijken dat hij compleet onbereikbaar is voor de justitieassistent. Het recidivistisch karakter van de feiten en het feit dat hij zich niet houdt aan zijn probatiemaatregelen, toont des te meer aan dat betrokkene geen inzicht heeft verworven in het laakbare karakter van zijn daden en niet bereid of in staat is zijn gedrag aan te passen. Dit alles laat geen andere conclusie toe dan dat betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

Betrokkene weigert voor de politie van de PZ Leuven op 29.12.2025 mee te werken aan het beantwoorden van zijn vragen m.b.t. zijn hoorrecht. Uit het administratief dossier blijkt niet dat betrokkene enige reden geeft waarom hij niet kan terugkeren naar zijn herkomstland.

Betrokkene brengt geen elementen aan die bewijzen dat hij aan een ziekte lijdt die hem belemmeren terug te keren naar zijn land van herkomst.

Artikel 3 EVRM waarborgt niet het recht om op het grondgebied van een Staat te blijven louter om de reden dat die Staat betere medische verzorging kan verstrekken dan het land van herkomst en dat zelfs de omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand of de levensverwachting van een vreemdeling beïnvloedt, niet volstaat om een schending van deze verdragsbepaling op te leveren. Enkel in zeer uitzonderlijke gevallen wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn, hetgeen in voorliggende zaak niet blijkt, kan een schending van artikel 3 EVRM aan de orde zijn.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

Met de toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

1° Er bestaat een risico op onderduiken;

Er bestaat een risico op onderduiken. Betrokkene is volstrekt onbereikbaar voor de justitieassistent en hield zich ook in het verleden niet aan gunstmaatregelen die verschaft werden door de rechtbank.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

De betrokkene heeft tijdens zijn verblijf in België niet nagelaten om verschillende inbreuken te plegen op de openbare orde.

Betrokkene werd viermaal door de correctionele rechtbank veroordeeld uit hoofde van diefstallen, slagen en verwondingen aan zijn partner en wapenbezit, alsook viermaal door de politierechtbank/correctionele rechtbank uit hoofde van verkeersinbreuken.

Op 13.01.2023 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 1 maand met drie jaar uitstel, wegens het plegen van een winkeldiefstal.

Op 12.10.2023 werd betrokkene opnieuw veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden gedurende een periode van drie jaar, wegens het plegen van meerdere diefstallen (4).

Op 09.01.2024 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Leuven tot een gevangenisstraf van 8 maanden met uitstel gekoppeld aan het naleven van probatievoorwaarden, wegens het toedienen van opzettelijke slagen aan zijn echtgenote met verzwarende omstandigheden en wegens het dragen van zekere voorwerpen en stoffen die niet als wapen zijn ontworpen met het kennelijk voornemen personen te bedreigen, hen lichamelijk letsel toe te brengen met verzwarende omstandigheden, namelijk dat de inbreuk werd gepleegd ten aanzien van een minderjarige.

Op 19.09.2025 werd betrokkene veroordeeld door de correctionele rechtbank van Limburg, afdeling Hasselt, tot een gevangenisstraf van 18 maanden en een geldboete vervangbaar door een gevangenisstraf van 30 dagen, wegens het plegen van meerdere winkeldiefstallen (7).

Betrokkene heeft inmiddels al een ruim crimineel palmares opgebouwd. De gepleegde feiten zijn ernstig, laakbaar en maatschappelijk onaanvaardbaar. Betrokkene lijkt te volharden in het plegen van gelijkaardige feiten, ondanks de reeds verleende gunstmaatregelen en voorwaarden die hem werden opgelegd. Het plegen van vermogensdelicten getuigt van een totaal gebrek aan respect voor andermans eigendom en druist in tegen de maatschappelijke normen. Winkeldiefstallen brengen niet alleen de individuele winkeliers maar ook de detailhandel in het algemeen en bij uitbreiding de eerlijke consumenten ernstige schade toe: de winkelier wordt bestolen en lijdt schade, de detailhandel ziet zich verplicht maatregelen te nemen ter voorkoming van diefstallen en de kosten worden doorgerekend aan gewone klanten die aan de gepleegde misdrijven geen enkele schuld hebben. Bovendien brengen de feiten niet alleen materiële schade maar ook morele en psychische schade toe aan de slachtoffers en veroorzaken deze feiten een toenemend onveiligheidsgevoel in de samenleving. Personen die dergelijke feiten plegen impliceren om die redenen een groot gevaar voor de openbare veiligheid.

Betrokkenes gedrag geeft niet alleen blijk van asociale persoonlijkheidskenmerken en een totaal gebrek aan normbesef en respect voor andermans eigendom, maar hij beschikt klaarblijkelijk ook niet over een gepast normen- en waardenpatroon ten opzichte van zijn gezin. Betrokkene bracht opzettelijke slagen toe aan zijn eigen echtgenote en bedreigde zijn echtgenote en minderjarig stiefkind met een mes. Dergelijke feiten getuigen van een uitgesproken gewelddadige en intimiderende houding tegenover zijn naaste omgeving, die

bescherming verdient. Het gebruik van fysiek geweld binnen de gezinscontext en het bedreigen van een minderjarige met een wapen tonen een verontrustend gebrek aan zelfbeheersing, empathie en respect voor de lichamelijke en psychische integriteit van anderen. Dit wijst op een fundamenteel tekort aan verantwoordelijkheidsbesef en een diepgeworteld probleem in zijn omgang met gezag en sociale normen. Dat de feiten zich hebben voorgedaan binnen de privésfeer, maakt ze niet minder maar net des te ernstiger: wie niet in staat is om in de meest vertrouwelijke en beschermde relatie – die met zijn gezin – grenzen te respecteren, vormt des te meer een risico voor de veiligheid en het welzijn van anderen in de samenleving.

Ten slotte moet ook nog opgemerkt worden dat ondanks het feit dat aan betrokkene verschillende gunstmaatregelen en probatievoorwaarden werden opgelegd, moet blijken dat hij compleet onbereikbaar is voor de justitieassistent. Het recidivistisch karakter van de feiten en het feit dat hij zich niet houdt aan zijn probatiemaatregelen, toont des te meer aan dat betrokkene geen inzicht heeft verworven in het laakbare karakter van zijn daden en niet bereid of in staat is zijn gedrag aan te passen. Dit alles laat geen andere conclusie toe dan dat betrokkene een reëel, actueel en voldoende ernstig gevaar vormt voor een fundamenteel belang van de maatschappij.

4° de onderdaan van een derde land niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg heeft gegeven:

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dd. 03.05.2024. Het is weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan deze nieuwe beslissing.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 8 jaar dat hem betekend werd op 03.05..2024. Op 03.06.2024 diende betrokkene een verzoekschrift tot nietigverklaring van de bijlage 13sexies in. Dit beroep is nog lopende. Gezien een beroep tot nietigverklaring de tenuitvoerlegging van de maatregel niet schorst, moet besloten worden dat het aan betrokkene opgelegde inreisverbod nog steeds van kracht is. Hierbij dient bovendien verwezen te worden naar het arrest Ouhrami van 26 juli 2017 waarin het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat “het tijdvak van het inreisverbod pas ingaat vanaf de datum waarop de betrokkene het grondgebied van de lidstaten daadwerkelijk heeft verlaten”.

Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

Gelet op het voorgaande moet worden geconcludeerd dat de betrokkene niet bereid is zich te voegen naar de administratieve beslissingen die ten aanzien van hem zijn genomen, dat hij derhalve het risico loopt zich aan de bevoegde autoriteiten te onttrekken en dat een minder dwingende maatregel van vasthouding in dit geval ondoeltreffend wordt geacht. Bijgevolg moet de betrokkene worden vastgehouden door de Dienst Vreemdelingenzaken.

Gezien betrokkene niet in het bezit is van een geldig reisdocument op het moment van zijn arrestatie, is het noodzakelijk hem/ ter beschikking van de Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden teneinde een doorlaatbewijs te bekomen van zijn nationale overheden.

In uitvoering van deze beslissingen, gelasten wij, E. (...) K. - Attaché, gemachtigde voor de Minister van Asiel en Migratie, de Politiecommissaris van/de Korpschef van de politie te Leuven, en de verantwoordelijke van het gesloten centrum te 127bis Steenokkerzeel, de betrokkene, K. (...), R. (...), op te sluiten in de lokalen van het centrum te Steenokkerzeel 127bis vanaf 29.12.2025.”

1.7 Op 29 december 2025 wordt verzoekende partij overgebracht naar het gesloten centrum 127bis te Steenokkerzeel. Op 30 december 2025 wordt zij onderzocht door de arts van dit centrum.

1.8 Op 5 januari 2026 tekent verzoekende partij een vordering aan bij uiterst dringende noodzakelijkheid tegen deze beslissing.

2. Betreffende de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan, overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

2.1. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugnrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

In casu bevindt de verzoekende partij zich in een welbepaalde plaats, zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de Vreemdelingenwet. Zij bevindt zich immers op heden in het zogenaamde centrum 127bis voor illegalen te Steenokkerzeel. In dit geval wordt het uiterst dringende karakter van de vordering wettelijk vermoed. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat *in casu* vast en wordt logischerwijze ook niet betwist door de verwerende partij waardoor aan de eerste cumulatieve voorwaarde voldaan is.

2.2. De tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

2.2.1. In het enige middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 8 van het EVRM. In het verzoekschrift kan echter ook gelezen worden dat verzoekende partij ook meent dat het hoger belang van de minderjarige niet gerespecteerd werd.

Zij zet dit middel als volgt uitéén:

“V. UITEENZETTING VAN DE MIDDELEN

Verzoeker meent dat de bestreden beslissing in strijd is met volgende verdragsbepalingen.

ENIG MIDDEL: SCHENDING VAN ARTIKEL 8 EVRM

A. PRINCIPES

1. Wettelijke bepaling

Artikel 8 EVRM laat gelden dat:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 8 van het EVRM is een fundamenteel recht dat individuen rechtstreeks kunnen inroepen voor de Belgische administratieve en gerechtelijke autoriteiten.

Wanneer een risico op schending van het recht op respect op privé- en familielevens wordt aangevoerd, dient het gerecht eerst en vooral te bepalen of er al dan niet een privé- en/of familielevens bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of de bestreden beslissing een aantasting is van het privé- en/of familielevens.

2. Toepassing *ratione materiae* van artikel 8 EVRM

Bij de beoordeling van het al dan niet bestaan van een privé- en/of familieleven, dient het gerecht te oordelen, 8 EVRM voorziet geen definitie van het begrip "privéleven" noch van het begrip "familieleven". Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht geïnterpreteerd dienen te worden.

Het al of niet bestaan van een "familieleven" is een feitenkwestie en is afhankelijk van het werkelijk bestaan in de praktijk van nauwe persoonlijke banden. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kijkt hieromtrent voornamelijk naar de facto familiebanden.

In haar arrest Slivenko tegen Letland oordeelde het Europees Hof dat het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM beperkt is tot de "kernfamilie", zijnde ouders en hun minderjarige kinderen.

Het wederzijds genot van ouder en kind van elkaars gezelschap vormt volgens het EHRM een fundamenteel element van het familieleven in de zin van artikel 8 EVRM waarbij elke nationale maatregel die het genot van dit gezelschap verhindert een aantasting van het recht op respect voor het familieleven uitmaakt. Bovendien is het samenwonen van ouders met hun minderjarige kinderen geen sine qua non opdat er sprake kan zijn van familieleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Volgens artikel 8 EVRM omvat het begrip familie ook de relatie tussen een ouder en kind, zelfs zonder samenwoning, ongeacht of het kind binnen of buiten het huwelijk is geboren. Dit benadrukt dat fysieke cohabitatie geen vereiste is voor een familieband. Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens erkent het gezamenlijk genieten van elkaars gezelschap tussen ouder en kind als fundamenteel voor het familieleven, waarbij elke belemmering hiervan gezien wordt als een aantasting van het recht op respect voor het familieleven.

Het Europees Hof heeft eveneens geoordeeld dat, bij het nemen van een verblijfsbeslissing die mogelijk het recht op gezins- en familieleven in de zin van artikel 8 EVRM schendt, de Staat het hoger belang van de kinderen in overweging dient te nemen. Het Hof gaat zelfs verder en oordeelde dat in alle beslissingen waarbij kinderen betrokken zijn, hun belangen van het hoogste belang zijn.

Bovendien onderzoekt het Hof nadrukkelijk het beste belang en het welzijn van kinderen, vooral de ernst van de moeilijkheden die eventuele kinderen van de verzoeker waarschijnlijk zullen ondervinden in het land waarheen de verzoeker wordt uitgewezen. Dit omvat ook de soliditeit van sociale, culturele en familiebanden met het gastland en met het land van bestemming.

Het Hof heeft bevestigd dat het beste belang van minderjarige kinderen in aanmerking moet worden genomen bij de afweging met betrekking tot de uitzetting van een ouder. Dit omvat de ontberingen van het terugkeren naar het land van herkomst van de ouder.

Hoewel aanvragen meestal warden ingediend door de persoon die wordt uitgezet, heeft het Hof duidelijk gemaakt dat uitzetting niet alleen inbreuk maakt op de rechten van de persoon die wordt uitgezet, maar ook op die van familieleden die achterblijven. Dit heeft invloed op het gehele gezin en niet alleen op de individuele verzoeker.

In ieder geval heeft het De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in arrest n° 93 799 dd. 17 december 2012 het volgende geoordeeld:

« 3.5.3 En l'espèce, la partie requérante allègue la violation de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme par la décision entreprise et soutient que la partie défenderesse porte atteinte au droit au respect de la vie familiale du requérant, en le privant de séjourner en Belgique où vivent sa fille et sa compagne, avec laquelle il projette de se marier. Pour étayer ses propos, elle fait valoir que le requérant, sa compagne et leur fille entretiennent de réels liens familiaux, nonobstant l'incarcération du requérant ; elle dépose une copie de l'extrait d'acte de naissance de la fille du requérant, née à Ixelles le 23 avril 2010, et que ce dernier a reconnue. En annexe à sa requête, elle dépose en outre divers documents attestant la réalité et l'effectivité des liens entre le requérant, sa fille et la mère de cette dernière, notamment des listes de visites en prison ainsi que des photos. La partie requérante reproche à la partie défenderesse de ne pas avoir précédé à une mise en balance des intérêts en présence au regard de la situation familiale du requérant. Elle ajoute encore que cette mise en balance « aurait penché en faveur du requérant », car même si « la gravité des faits pour lesquels le requérant a été condamnée (sic), si elle est réelle, n'en est pas moins insuffisante pour porter atteinte, à ce point, dans sa vie privée et familiale » ; la requête introductive d'instance explicite son argumentation à cet égard par différents éléments ; ancienneté des faits ayant entraîné la condamnation pénale, durée de la peine inférieure à cinq ans, unique condamnation, sa compagne et sa fille sont belges, sa fille nécessite des soins de santé, caractère déraisonnable de l'exigence

pour ces deux personnes de suivre le requérant en Tunisie. En tout état de cause, le test de proportionnalité n'a pas été effectuée par la partie défenderesse.

3.5.4 Il ressort du dossier administratif qu'avant la prise de l'acte attaqué, la partie défenderesse avait connaissance de la reconnaissance de paternité du requérant à l'égard de sa fille, notamment via les documents annexes à la demande d'autorisation de séjour de trois mois, introduite le 1er août 2011, sur la base de l'article 9bis de la loi du 15 décembre 1980. Or, il n'apparent ni de l'acte attaqué, ni du dossier administratif que la partie défenderesse a pris cet élément en considération lors de la prise de sa décision. Des lors, il ne ressort nullement des éléments de la présente affaire, ni que la partie défenderesse a pris en compte l'existence de la vie familiale du requérant ni, a fortiori, que la même partie défenderesse a procédé à une mise en balance des intérêts en présence, au regard de la situation familiale actuelle du requérant, et a, notamment, vérifié s'il existe des empêchements au développement ou à la poursuite d'une vie familiale normale et effective du requérant, de sa compagne et de sa fille, ailleurs que sur le territoire belge.

Le Conseil estime donc, suite à un examen prima facie, que la partie défenderesse ne s'est pas livrée, en l'espèce, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause, en fonction des circonstances dont elle a ou devait avoir connaissance, et que la violation invoquée de l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'Homme doit dès lors être considérée comme sérieuse.

3. Positieve verplichting – inmenging

Wat betreft een inbreuk op het privé- en/of familieleven, heeft het EHRM een onderscheid gemaakt tussen twee situaties: (i) de betrokkene geniet van een verblijfsrecht, of (ii) het gaat om een eerste toelating tot het grondgebied of een illegaal verblijf.

In de tweede hypothese - zoals in casu het geval is - heeft het EHRM geoordeeld dat geen onderzoek op grond van artikel 8 paragraaf 2 EVRM dient plaats te vinden. In dergelijk geval heeft het EHRM daarentegen geoordeeld dat onderzoek dient te worden of de Staat een positieve verplichting heeft om betrokkene de mogelijkheid te geven een privé- en/of familieleven op te bouwen en te onderhouden.

Dergelijk onderzoek dient plaats te vinden door een belangenafweging te maken waarbij rekening wordt gehouden met enerzijds de individuele belangen van verzoeker en anderzijds de collectieve belangen van de gemeenschap.

Indien uit dergelijke belangenafweging blijkt dat de Staat een positieve verplichting heeft, is er sprake van een schending van artikel 8 EVRM.

Er dient rekening gehouden te worden met enerzijds het gegeven dat artikel 8 EVRM een fundamenteel grondrecht waarborgt¹⁴ en anderzijds dat de bepaling in artikel 8 EVRM als hogere norm primeert op de Vreemdelingenwet van 15 december 1980.

4. Deugdelijk onderzoek

Het komt toe aan de administratieve overheid om, alvorens een beslissing te nemen, een deugdelijk onderzoek te voeren, daarbij rekening houdend met de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Voorts houdt het zorgvuldigheidsbeginsel in dat de overheid haar beslissingen zorgvuldig moet voorbereiden, en met name de relevante feiten op juiste en volledige wijze moet verzamelen en in haar besluitvorming betrekken.

B. TOEPASSING IN ONDERHAVIG GEVAL

Beschermwaardig familiaal leven

In casu kan worden aangevoerd dat tussen verzoeker, zijn echtgenote en A. (...) sprake is van een familieleven in de zin van artikel 8 EVRM nu zij gezamenlijk de kernfamilie uitmaken die volgens het EHRM de door artikel 8 EVRM geboden bescherming geniet. Er zijn voldoende bewijzen om een familieleven in de zin van artikel 8 van de conventie aan te tonen.

Bovendien wordt het familieleven van verzoeker verder benadrukt door zijn duurzame liefdesrelatie met zijn echtgenote mevrouw A. (...).

Verzoeker heeft bovendien een inreisverbod van acht jaar ontvangen. In dit verband is de duur van het uitsluitingsbevel van belang, in het bijzonder of een verbod op herinreis van beperkte of onbeperkte duur is, zoals benadrukt in de zaak Savran tegen Denemarken (Grote Kamer, § 182).

De uitzetting van verzoeker, gepaard met een inreisverbod van maar liefst acht jaar, leidt onvermijdelijk tot een langdurige scheiding van het gezin. Deze gedwongen scheiding, die zich uitstrekt over vele jaren, is in strijd met het hogere belang van het minderjarig kind.

Het is essentieel om te erkennen dat een dergelijke langdurige afwezigheid van verzoeker uit het leven van zijn echtgenote en stiefzoon niet alleen de familiebanden zal verzwakken, maar ook aanzienlijke negatieve gevolgen zal hebben voor de emotionele en psychologische ontwikkeling van beiden. De impact van deze lange scheiding moet zorgvuldig worden gewogen tegen de redenen voor het inreisverbod, vooral gezien het feit dat het belang van het kind als primair moet worden beschouwd in overeenstemming met de jurisprudentie van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens.

Uit het dossier blijkt dat de verwerende partij voorafgaand aan het nemen van het betwiste besluit op de hoogte was van het bestaan van stiefzoon A. (...) en het huwelijk met mevrouw A. (...).

Dit vereist dat de verwerende partij een zorgvuldige en redelijke afweging moet maken tussen het belang van de verzoekende partij en diens gezin en familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij immigratiecontrole anderzijds.

In haar beslissing houdt de verwerende partij voor dat een schending van artikel 8 EVRM niet aannemelijk wordt gemaakt.

De vraag stelt zich in hoeverre verwerende partij het gezins- en familieleven van verzoeker heeft onderzocht alsook de afhankelijkheid van diens stiefzoon A. (...) van diens zorgen.

Verzoeker is gehuwd sinds 2021, hij keerde na zijn vrijstelling uit de gevangenis van Leuven terug naar zijn echtgenote en diens zoon A. (...) uit een andere relatie.

Hij heeft in het gezin een ondersteunende en vaderrol opgenomen gelet op de afwezigheid van de biologische vader.

Daarbij komt dat verzoeker veel doet in het huishouden wanneer zijn echtgenote gaan werken is.

Hij staat op die momenten ook in voor de opvoeding en medische zorgen van de zoon van zijn echtgenote, A. (...) V. (...) H. (...)

A. (...) is zwaar hulp- en zorgbehoevend en wordt opgevolgd in Gasthuisberg - cfr. Medisch dossier.

Hij is afhankelijk van de zorgen van verzoeker.

Hiermee werd geen minstens onvoldoende rekening gehouden door verweerder.

Beschermenswaardige relaties en gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM werden aangetoond alsook een afhankelijkheid van A. (...) naar verzoeker toe.

DVZ heeft in de bestreden beslissing onvoldoende rekening gehouden met voornoemde elementen.

Het is kennelijk onredelijk dat de verwerende partij dit zomaar negeert en deze niet heeft beschouwd als een indicatie van een gezinsleven in de zin van artikel 8 EVRM.

Ieder redelijk denkend mens ziet nochtans in dat de verzoekende partij en bij uitbreiding diens gezin door de tenuitvoerlegging van de verwijderingsbeslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan ingevolge een inbreuk van artikel 8 EVRM.

Verwerende partij heeft in haar overwegingen onvoldoende rekening gehouden met de gevolgen en mogelijke impact die de verzoeker en zijn echtgenote en diens zoon A. (...) zullen ondergaan ingevolge een verwijdering.

Verzoeker zal niet kunnen terugkeren gelet op het inreisverbod, mevrouw A. (...) en A. (...) zullen verzoeker niet zomaar kunnen gaan bezoeken om op die manier de opgebouwde en beschermenswaardige relaties te onderhouden gelet op de noodzakelijke medische opvolging van A. (...) in België en de preciaire financiële

toestand van het gezin die niet toelaat om te reizen. Zij leven in armoede en kunnen amper overleven. Het aankopen van vliegtickets voor een bezoek aan verzoeker in Georgië is financieel onhaalbaar voor mevrouw A. (...).

Het middel is gegrond.”

2.2 De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat verzoekende partij een uitgebreid theoretisch betoog ontwikkelt ten aanzien van de bescherming uit artikel 8 van het EVRM. Verder voegt zij concreet toe dat zij een effectief gezinsleven zou beleven met haar echtgenote in België en dat zij ook een gezinsleven heeft met haar stiefzoon waarbij zij een belangrijke rol zou spelen in diens leven mede gelet op een beweerde psychologische problematiek.

2.3 Allereerst stelt de Raad eveneens vast dat de bestreden beslissing genomen werd op grond van artikel 7, eerste lid, 1°, 2°, 3°, 12° en 13° van de Vreemdelingenwet waarin bepaald wordt dat:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

2° wanneer hij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd;

3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden;
(...)

12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is;

13° wanneer de vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een beslissing die tot gevolg heeft dat hem het verblijf geweigerd wordt of dat er een einde wordt gemaakt aan zijn verblijf.”

Verzoekende partij ontwikkelt in haar verzoekschrift geen enkel middel tegen deze motivering. Ter zitting wijdt verzoekende partij uit over de motivering inzake het inreisverbod. De overige motieven laat zij echter nog steeds ongemoeid.

2.4 De Raad merkt op dat het voorkomen van een situatie zoals voorzien in artikel 7, eerste lid van de Vreemdelingenwet principieel reeds voldoende is om een beslissing in deze zin afdoende te motiveren. Hierop is enkel een uitzondering voorzien voor zover de afgifte van dit bevel in strijd zou zijn met meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag.

2.5 In dit kader en wellicht met de betrachting om een dergelijke uitzondering aan te tonen, wijst verzoekende partij op het artikel 8 van het EVRM waarbij zij van mening is dat de bestreden beslissing haar gezinsleven zou miskennen. Dit gezinsleven zou met name beleefd worden ten aanzien van haar echtgenote en diens zoon uit een vorige relatie.

Ter herinnering merkt de Raad op dat Artikel 8 van het EVRM het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven omvat en luidt:

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

In casu dient er vastgesteld te worden dat verzoekende partij tot op heden nog niet beschikte over een verblijfsrecht dat haar een verblijf van meer dan drie maanden toeliet. Hierbij oordeelt het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) dat er geen toetsing geschiedt aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM maar eerder moet worden onderzocht of er een positieve verplichting is voor de Staat om de betrokken vreemdeling op zijn grondgebied toe te laten of te laten verblijven zodat hij zijn recht op eerbiediging van het privé- en/of familie- en gezinsleven aldaar kan handhaven en ontwikkelen (cf. EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 105). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets waarbij wordt nagegaan of de Staat een redelijke afweging heeft gemaakt

tussen de concurrerende belangen van het individu, enerzijds, en de samenleving, anderzijds. Staten beschikken bij deze belangenafweging over een zekere beoordelingsmarge.

De omvang van de positieve verplichting is afhankelijk van de specifieke omstandigheden van de betrokken individuen en het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, RvV 325 505 - Pagina 8 het algemeen belang (cf. EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), §§ 106-107). In het kader van een redelijke afweging worden een aantal elementen in rekening genomen, met name de mate waarin het gezins- en privéleven daadwerkelijk wordt verbroken, de omvang van de banden in de Verdragsluitende Staat, alsook de aanwezigheid van onoverkomelijke hinderpalen die verhinderen dat het gezins- en privéleven elders normaal en effectief wordt uitgebouwd of verdergezet. Deze elementen worden afgewogen tegen de aanwezige elementen van immigratiecontrole of overwegingen inzake openbare orde.

Inzake immigratie heeft het EHRM er bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een Staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de Staat voor gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39; EHRM 10 juli 2014, Mugenzi/Frankrijk, § 43), noch om het recht op een bepaalde verblijfstitel te garanderen (EHRM 16 december 2014, Chbihi Loudoudi en a./België, § 135). De Verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht en ongeacht de verplichtingen die voor hen van verdragen voortvloeien, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kuric en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100).

De bestreden beslissing erkent wel degelijk dat er sprake is van een gezinsleven tussen verzoekende partij en haar echtgenote. Verwerende partij motiveert waarom er echter in dit geval geen sprake kan zijn van een gezinsleven dat zwaarder doorweegt dan de belangen voor de maatschappij bij het eerbiedigen.

Uit het administratief dossier blijkt dat er van de echtgenote van verzoekende partij verwacht mag worden dat zij voor zichzelf kan zorgen nu zij over alle capaciteiten beschikt om dit te doen. Zij beschikt over een inkomen en nergens blijkt uit dat de echtgenote bijzondere zorg zou genieten. Uit geen enkel stuk blijkt dat dit het geval zou zijn. De echtgenoten kunnen ervoor kiezen om hun huwelijk op een andere wijze verder te zetten en daarenboven verhindert de huidige beslissing niet dat er in de toekomst wel opnieuw sprake zou kunnen zijn van een gezamenlijke vestiging als aan de voorwaarden hiertoe voldaan wordt.

De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift met geen woord rept over haar strafrechtelijk palmares dat zij in een zeer korte periode op het Belgisch grondgebied opbouwde. Volgens haar eigen bewoordingen is zij slechts sedert 2021 op dit grondgebied en slaagde zij er desalniettemin in om maar liefst vijf maal correctioneel en drie maal politieel veroordeeld te worden. Daarbij blijkt ook dat verzoekende partij vaak hervalt in dezelfde feiten en duidelijk geen enkele les trekt uit eerdere veroordelingen, wel integendeel, vermits zelfs gunstmaatregelen zoals probatiemaatregelen met de voeten getreden worden en verzoekende partij minstens destijds onbereikbaar bleek voor de justitieassistent.

De Raad stelt zich ook de vraag naar het gezinsleven dat verzoekende partij beweert te beleven met haar echtgenote. Uit de gegevens die verzoekende partij zelf voorbrengt, blijkt immers dat partijen weliswaar sedert 2021 gehuwd zijn maar dat zij slechts sedert 3 augustus 2023 samenwonen op het huidige zelfde adres. Daarnaast werd verzoekende partij correctioneel veroordeeld voor opzettelijke slagen en verwondingen toegebracht aan onder meer haar eigen echtgenote.

Bovendien heeft dit beweerdelijk hechte en affectief intense gezinsleven er verzoekende partij ook in de recente voorbije jaren niet van weerhouden veelvuldig feiten te plegen die de openbare orde raken. Van enige gewijzigde ingesteldheid in haren hoofde kan er niet gesproken worden nu verzoekende partij steeds hervalt in haar kwalijke gedragspatroon. Het feit dat er voornamelijk sprake is van diefstallen en dat er soms relatief kleine zaken zoals dierenvoeding ontvreemd werden, is in dit kader volstrekt irrelevant en doet geen afbreuk aan de vastgestelde feiten.

Zelfs in oktober 2025 wordt verzoekende partij nog staande gehouden bij een vermoedelijke fietsdiefstal aan het station te Leuven waarna zij onder meer een nieuw bevel krijgt om het grondgebied te verlaten.

De Raad herhaalt dat verzoekende partij niet eerder tot een recht op verblijf werd toegelaten of gemachtigd was tot een dergelijk verblijf en dat zij diende te weten dat, in geval van het niet voldoen aan de wettelijke

voorwaarden voor de toekenning van het gevraagde verblijfsrecht, het voortbestaan van het gezins- en privéleven in het gastland vanaf het begin precair was. Waar dit het geval is, oordeelt het EHRM dat er enkel in zeer uitzonderlijke omstandigheden sprake kan zijn van een schending van artikel 8 EVRM (EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108; zie ook EHRM 17 april 2014, Paposhvili/België, § 142). Uit het betoog van verzoekende partij blijkt niet dat de bestreden beslissing haar verhindert om het gezinsleven op een andere wijze uit te oefenen, zodat dit zou leiden tot een positieve verplichting.

Voormeld artikel 8 van het EVRM verhindert dan ook op geen enkel moment het nemen van de bestreden beslissing.

2.6 Het is daarbij ook bijna hemeltemgend dat verzoekende partij terloops ook nog het belang van de minderjarige opwerpt als argument tegen het afleveren van de bestreden beslissing.

Allereerst blijkt nergens uit dat er ook maar enige verwantschapsband zou bestaan tussen verzoekende partij en haar stiefzoon, laat staan enige afhankelijkheidsverhouding die het afleveren van deze beslissing zou verhinderen.

Verzoekende partij kan op geen enkele wijze dit belang van de minderjarige louter in haar eigen voordeel opwerpen. Bovendien is het vermelde kind geen partij bij de huidige beslissing. Ook het Grondwettelijk Hof merkte in een arrest van 13 juli 2017 op dat hoewel het belang van het kind een primordiaal karakter heeft, het daarom nog geen absoluut karakter heeft.

Dit rechtscollege verduidelijkte evenzeer dat bij de afweging van de verschillende op het spel staande belangen, het belang van het kind een bijzondere plaats inneemt door het feit dat het de zwakke partij is in de familiale relatie, maar dat die bijzondere plaats het evenwel niet onmogelijk maakt om eveneens rekening te houden met de belangen van de andere in het geding zijnde partijen.

De Raad merkt daarbij op dat wanneer verzoekende partij gehoord werd over haar gezinsleven, zij zelfs in eerste instantie niets opmerkt over dit kind en zij bij een tweede mogelijkheid om hier opmerkingen bij te geven zelfs uitdrukkelijk weigert om mee te werken of eenvoudigweg te antwoorden op de vragen.

Ten overvloede, merkt de Raad nog op dat verzoekende partij recent veroordeeld werd wegens geweld binnen haar eigen gezin en met name veroordeeld werd omdat zij het minderjarig kind waarvan sprake bedreigde met een mes. Van enig respect in hoofde van verzoekende partij voor het hoger belang van de minderjarige getuigt een dergelijke instelling in ieder geval ook al geenszins.

2.7 Ook de bijkomende stukken die verzoekende partij voorbrengt in de huidige procedure vermogen het niet de beoordeling van verwerende partij onderuit te halen en uit de objectieve gegevens blijken de veelal boudweg geponeerde beweringen van verzoekende partij niet. Dat verzoekende partij het slachtoffer geweest zou zijn van een poging tot moord is daarbij opnieuw irrelevant in de huidige context en doet geen afbreuk aan de motivering van de bestreden beslissing. Bovendien werd verzoekende partij in het arrest van het Franstalig Hof van Beroep te Brussel van 4 december 2025 inderdaad erkend als slachtoffer en werd haar een schadevergoeding toegekend. Op dit vlak werd haar recht gedaan.

2.8 In de bestreden beslissing wordt aan verzoekende partij geen termijn gegeven om het grondgebied vrijwillig te verlaten en dit op basis van artikel 74/14, §3, 1° en 3° van dezelfde Vreemdelingenwet waarin aangegeven wordt dat:

“§ 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

(...)

3° de onderdaan van een derde land een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid, of;

(...)”

De bestreden beslissing gaat nader in op deze elementen en motiveert duidelijk waarom verwerende partij van mening is dat er geen termijn gegeven kan worden aan verzoekende partij om het grondgebied te verlaten. Opnieuw merkt verzoekende partij op dit vlak niets op.

2.9 Verzoekende partij maakt met haar betoog een schending van de door haar aangevoerde beginselen en bepalingen niet aannemelijk.

Het enig middel is bijgevolg niet ernstig waardoor aan de tweede cumulatieve voorwaarde evenmin voldaan is.

2.10 De vaststelling dat er niet is voldaan aan één van de in artikel 39/82, §2, eerste lid van de Vreemdelingenwet voorziene cumulatieve voorwaarden volstaat om de vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid af te wijzen. Op de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient dan ook niet te worden ingegaan

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid wordt verworpen.

Artikel 2

De uitspraak over de bijdrage in de betaling van de kosten wordt uitgesteld.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen januari tweeduizend zesentwintig door:

A. DE WILDE, wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

S. VANDEVORST, toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

S. VANDEVORST

A. DE WILDE